

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

Eppu

ON HYVÄ YSTÄVÄ

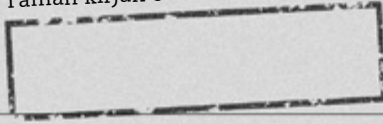

Sintun tekijöiltä!

Tammi

Eppu on hyvä ystävä

Tämän kirjan omistaa

Lin Hallberg ja Margareta Nordqvist

Eppu-sarja

Eppu etsii kotia
Eppu tulee taloon
Eppu on hyvä ystävä

Sinttu-sarja

Maailman ihanin Sinttu
Torstaina nähdään, Sinttu
Hieno hyppy, Sinttu
Aprillia, Sinttu
Kiva leiri, Sinttu
Sinttu on paras!
Suuri seikkailu, Sinttu
Älä pelkää, Sinttu!
Yli esteiden, Sinttu
Tallilla tapahtuu, Sinttu
Kesä kutsuu, Sinttu

Sinttu – Heppafanin oma kirja
Sinttu – Ponifanin päiväkirja

Ruotsinkielinen alkuteos: *Teddy och hans vänner*
First published by Rabén & Sjögren, Sweden
Published in Finnish by arrangement with
Rabén & Sjögren Agency, Sweden.

Teksti © Lin Hallberg, 2010
Kuvat © Margareta Nordqvist, 2010

Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-7561-0

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

★ ★ Eppu ★
ON HYVÄ YSTÄVÄ

Suomentanut Marvi Jalo

Kustannusosakeyhtiö Tammi • Helsinki

★ Maalla ★

Elsa on 8-vuotias. Hän asuu maalla omakotitalossa yhdessä äitinsä, isäpuolensa Juhenin ja tämän tyttären Minnan kanssa. Elsalla on melkein oma ponikin, Eppu. Se ei ole vielä ollut Elsalla kovin kauan. Eikä sen hoitokaan aina suju hyvin. Joskus Eppu on niin itsepäinen ja tottelematon, että Elsa haluaisi vain pillahtaa itkuun. Yleensä hän kuitenkin pitää suunsa kiinni Epun toilailuista. Muuten se voisi joutua takaisin sille miehelle, joka lainasi Epun heille. Minna sanoo, että äijä kohteli sitä huonosti, ja sen vuoksi Eppu on sellainen kuin on. Elsa ja Minna vetävät yhtä köyttä kaikissa Eppuun liittyvissä asioissa. Äiti ja Juhani eivät tiedä puoliakaan Epun tempauksista.

– Meidän täytyy vain pitää pintamme, Minna sanoo.

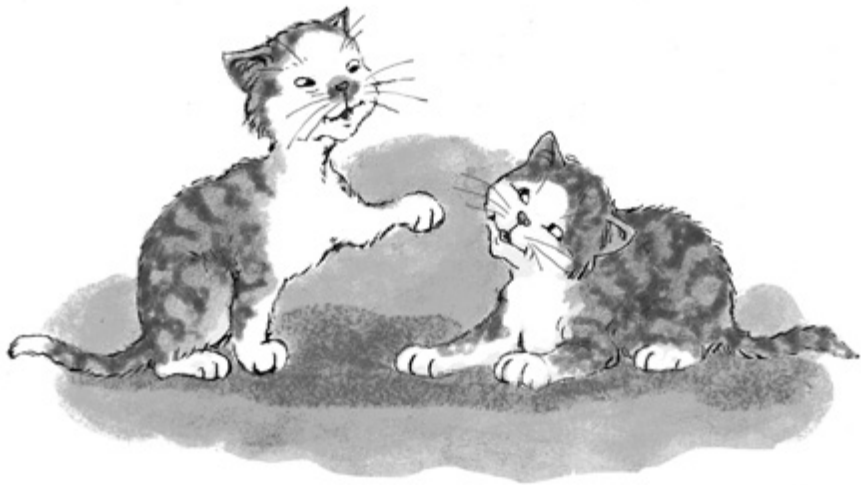
– Mahtaakohan Epusta koskaan tulla mun unelmaponia?

Elsasta olisi kivaa, jos Eppu olisi yhtä kiltti ja hyväkäyttöksinen kuin Minnan poni Santos.

– Meidän täytyy opettaa sille tapoja, Minna sanoo. – Eppu on kyllä sisimmässään ihan kiltti.

Elsa painaa poskensa Epun paksua mahaa vasten. Hän rakastaa Eppua. Vaikkei se aina olekaan kovin helppoa.

Maalla asuminen on hauskaa, koska silloin voi pitää eläimiä. Ensiksi heidän tallissaan asui pelkästään Santos. Nyt Eppu asuu viereisessä karsinassa, ja satulahuoneessa asustaa myös kaksi pientä kissanpoikaa. Toinen niistä on harmaa, ja sillä on valkoinen nenä. Se on Minnan kissa, ja sen nimi on Kisu. Toisella kissanpojalla on suuri harmaa läikkä nenän päällä. Se on Elsan, ja hän on ristinyt sen Nöpönenäksi.

Juhani huokaili pitkään ja hartaasti, kun kissanpojat tulivat taloon. Hän varoitti, että

tytöt saisivat kissat omaksi vain sillä ehdolla, ettei niitä milloinkaan tuotaisi sisälle.

– Kissanrääkkääjä, Minna mutisee joskus ollessaan vihainen.

Se on kuitenkin vähän liian rajusti sanottu. Eihän Juhani sille mitään mahda, että on allerginen kissoille.

– Kaikki on niin ihanaa, Elsa sanoo.

Hän lörpöttelee kaikenlaista, kun tulee nukkumaanmeno-aika. Äiti peittelee hänet vuoteeseen.

– Nyt mulla on sinut ja uusi isä ja sisko ja hevonen ja kissa.

– Siinäpä onkin kerrakseen, äiti sanoo.

– Mutta mitä jos Nöpönenä palelee tallissa? Elsa suree.

– Kissanpojathan ovat syntyneet tallissa, äiti sanoo. – Kyllä ne siellä pärjäävät.

– Niin mutta eikö olisi ihanaa, jos...

– Ei pidä toivoa liikoja, äiti varoittaa.

– Sinun on nyt vain pakko tyytyä siihen, että oma kissanpoikasi on tallissa.

Hevosten hoitamisessa on paljon työtä.

Elsalla ei tahdo enää olla aikaa käydä iltapäiväkerhossakaan. Kahtena päivänä viikossa Elsa ajaa linja-autolla suoraan koulusta kotiin yhdessä Minnan kanssa. Silloin on aina pakko hosua. Nyt on syksy ja kohta talvi. Tyttöjen pitää ehtiä tekemään monenlaista ennen iltahämärän lankeamista.

Ponien karsinoista on luotava lannat. Vesiämpärit on pestävä ja täytettävä raikkaalla vedellä. Välillä tyttöjen on kiivettävä heinäparvelle tiputtamaan heinäpaaleja, niin että ponit saavat syötävää. Elsan mielestä se on kurjaa hommaa. Heinäparvella on niin pimeää ja aavemaista.

Juuri tänään on taas pakko ”könytä vintille”. Tyttöillä on tavallistakin kovempi kiire, sillä he lähtevät ratsain Lehtovaaraan heti kun äiti tulee töistä. Elsa ja Eppu menevät tänään ensimmäiselle ratsastustunnilleen.

Elsa kiipeää heinäparvelle Minnan edellä. Tuntuu kamalalta hapuilla eteenpäin pimeässä. Elsaa pelottaa jo ennen kuin hän kuulee naukaisun päänsä yläpuolelta.

– Apua!

Sieltä syöksyy paikalle hirviökissa
Nöponenä. Se loikkaa Elsan selkään kynnet

sojottaen. Elsa pelästyy niin kovasti, että kauhunhuuto purkautuu hänen huuliltaan. Silloin Nöpönenäkin pelästyy ja ryntää piiloon. Ei auta, vaikka tytöt kuinka houkuttelevat sitä tulemaan esiin. Vain Kisu hyppii heidän luokseen katsomaan, mitä on tekeillä.

– Mitä jos Nöpönenä ei tule enää koskaan pois piilosta? Elsalla on kyyneleet silmissä.

– Äsh, kyllä se kohta rauhoittuu, Minna sanoo.

– Mä pelästyin niin hirveästi, Elsa nyyhkyttää.

– Kyllä olisin pelästynyt minäkin, Minna lohduttaa.

– Tyypillistä kissojen touhua, äiti sanoo kuultuaan, mitä on tapahtunut. – Nöpönenä harjoitteli tietysti hiirenpyydystä.

– Ja sai Elsan, jättiläisrotan! Minna vitsailee.

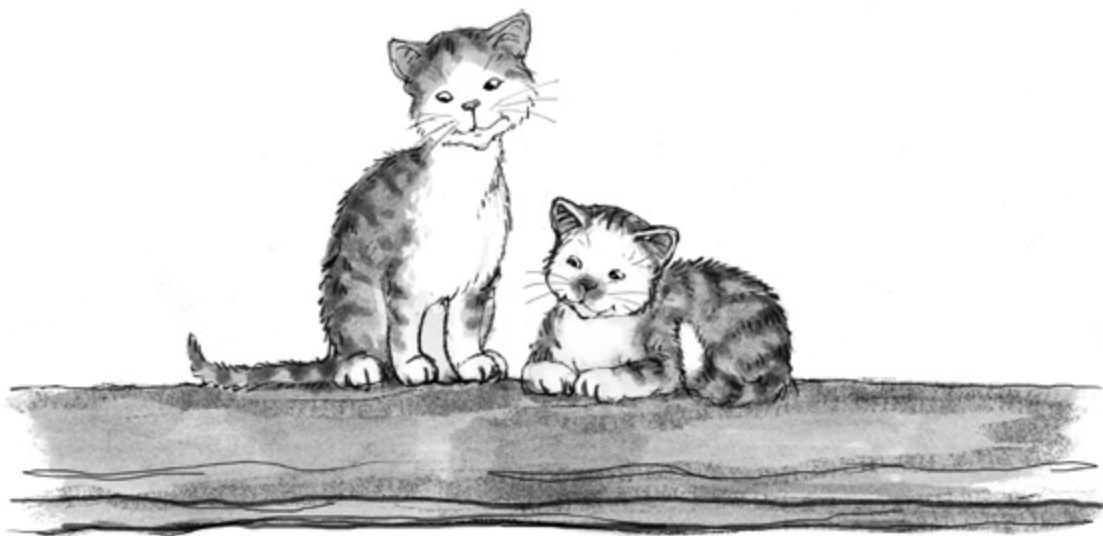
Ei auta, vaikka äiti ja Minna laskevat asiasta leikkiä. Elsa on kaikesta huolimatta apea ja levoton laittaessaan Eppua kuntoon. Sitten äiti kuiskaa hänelle ja osoittaa kohti kattoa. Nöpönenä ja Kisu kyykistelevät kattoparrun

päällä. Ne seuraavat kaikkea, mitä tallissa tapahtuu, ja niillä tuntuu olevan tosi hauskaa.

– Nyt ne leikkivät tiikeriä, Elsa nauraa.

Elsa juoksee sisälle hakemaan maitoa kissojen kuppiin.

– Kis kis kis, hän houkuttelee. – Tulkaa maidolle.

– Miau, kissanpojat vikisevät.

Kisu ja Nöpönenä häärivät edestakaisin parrun päällä. Aivan kuin ne yrittäisivät kerätä rohkeutta uskaltaakseen hypätä alas.

– Höpöliinit, äiti nauraa.

Äiti hakee pallin ja kiipeää sen päälle.
Nöpönenä ja Kisu miukuvat peloissaan, kunnes
ne ovat taas turvallisesti lattialla.

- Oli sekin seikkailu, äiti huokaa.
- Oliko viidakossa pelottavaa? Elsa kikattaa,
kun Nöpönenä on vihdoin hänen sylissään.

★ Oikea ratsastuksenopettaja ★

Epusta on hauska päästä lenkille metsään.
Se kävelee Santoksen perässä korvat höröllä.

”Maailman ihanin poni”, Elsa rallattaa.

”Maailman suloisin, ihanin, kiltein...”

– Kohta nähdään, miten suloinen ja kiltti Eppu on, kunhan päästään maneesiin, Minna virnuilee.

Lehtovaaran tallissa on kaksi pitkää karsinariviä, joiden välissä kulkee leveä käytävä. Äiti jää odottamaan ulos ponien kanssa, kun Elsa ja Minna lähtevät etsimään Soilea. Soile on Santoksen entinen omistaja. Häneltä ruuna siirtyi Minnalle. Soile on töissä Lehtovaaran tallilla. Hän valmentaa kilpahevosiä ja kouluttaa varsoja. Elsa ihailee Soilea. Hän on taitava ratsastaja ja tosi mukava.

– Ei kai Soile vain ole unohtanut, että mulla on ratsastustunti tänään? Elsa kysyy.

– Ei tietenkään. Mennään katsomaan kerhuhuoneesta.

Minna menee edellä raput ylös. Toisessa kerroksessa on suuri huone, josta näkee alas maneesiin. Tällä hetkellä maneesissa on iso musta hevonen, joka näyttää tanssivan ympäriinsä Soile selässään.

– Tuokaa ponit maneesiin, Soile huutaa huomattessaan heidät.

Elsan vatsaa nipistää, kun hän menee hakemaan Eppua. Mitä Soile mahtaa sanoa?

Tähän mennessä vain Minna on opettanut Elsalle ratsastusta. Välillä kaikki on sujunut hyvin, mutta välillä on riideltä. Joskus Elsa ei ole halunnut totella Minnaa. Silloin Minna on suuttunut ja nimitellyt Elsaa hemmotelluksi kakaraksi. Mitä jos Soilekin ajattelee niin?

– Tulenko minä taluttamaan? äiti kysyy.

– Ei.

Elsa ravistaa tiukasti päätään. Oikeasti hän haluaisi tosi mielellään, että äiti tulisi taluttamaan, mutta silloin Soile voisi pitää Elsaa pelkurina.

– Mä ratsastan etummaisena, Minna sanoo.

– Eppu käyttäytyy paremmin, kun Santos menee edellä.

Äiti vetää painavan maneesinoven auki ja päästää työt ohitse. Elsa tirskuu, kun Eppu astuu sisälle. Maneesin pohja Eppu kavioiden alla on niin pehmeä, ettei kavionkopsetta kuulu. Tuntuu kuin kävelisi pilven päällä. Eppu pärskii ja katselee ympärilleen. Sitten se pysähtyy ja alkaa kuopia turvepohjaa etujalallaan.

– Aja eteen, Minna tiuskaisee. – Älä anna sen tehdä noin.

Elsa paukuttaa vähän kantapäillä ja vetää ohjista. Epun korvat menevät luimuun. Se puree kiinni kuolaimeen ja kiskaisee ohjat Elsan käsistä.

– Eppu!

Elsa karjaisee, mutta ei auta. Eppu lysähtää polvilleen ja heittäytyy maate.

– Äkkiä alas satulasta! Minna kiljuu.

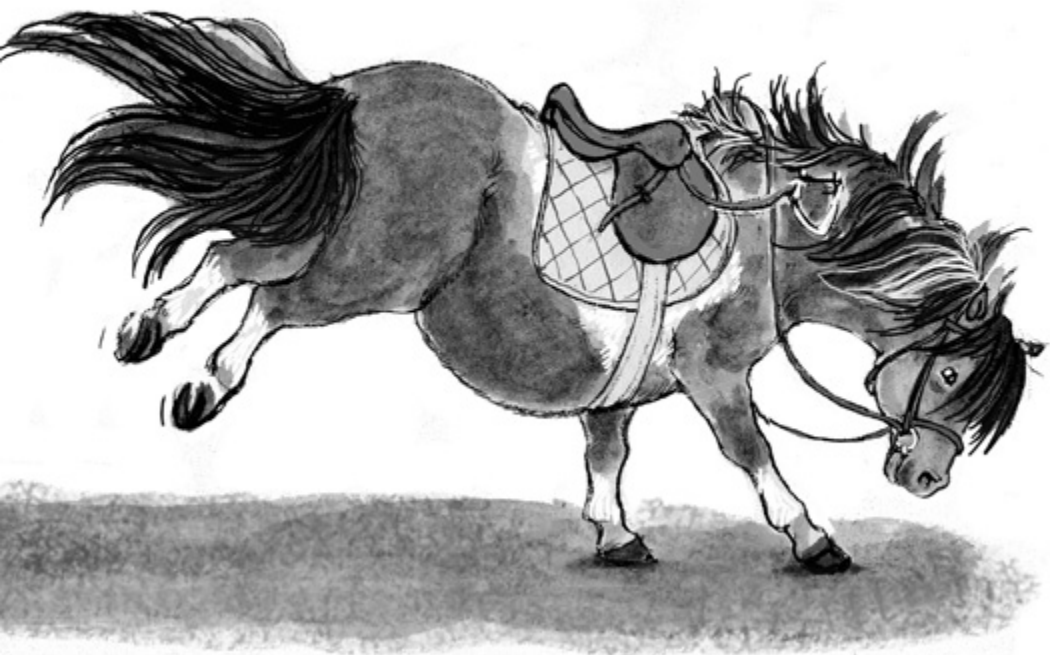
Elsa ehtii nipin napin vetäisemään jalkansa jalustimista, ennen kuin Eppu ryhtyy

piehtaroimaan
niin että turve
pölyisee ympärillä.

Se hinkkaa päätään maata vasten. Sitten se pyörähtää toiselle kyljelle ja kippaa itsensä selälleen paksu maha ja kaikki neljä jalkaa ilmassa. Elsa alkaa itkeä ja irrottaa otteensa ohjista.

Kun Minna yrittää tarttua ohjiin, Eppu hypähtää jaloilleen ja laukkaa tiehensä. Jalustimet heiluvat satulan molemmin puolin. Ohjat vispaavat sinne tänne, mutta Epulla on hurjan hauskaa. Se pukittelee mennessään ja heittää takamustaan niin ylös, että peräpäätä kuuluu rasitustöräys. Iso musta hevonen tuijottaa Eppua kuin aavetta.

– Kuulkaapas, Soile nauraa. – Minä vien nyt hevoseni talliin ja tulen sitten auttamaan teitä.

Tyttöjen odotellessa Soilea Eppu hortoilee sinne tänne nuuskimassa paikkoja. Heti jos joku yrittää lähestyä, se laukkaa kauemmas.

– Eppu ei ole oikein viisas, äiti parahtaa.

Palatessaan Soilella on kauraämpäri mukana. Muuta ei tarvitakaan. Eppu ravaa saman tien hänen luokseen. Sen pieni pää sukeltaa salamana ämpäriin, eikä se halua sitten enää sitä sieltä nostaakaan.

– Eppu on aivan mahdoton, äiti huokaa.
– Enemmänkin huvittava, Soile nauraa.
Elsasta on kivaa, kun Soile nauraa. Nyt tuntuu vain mukavalta, että hänellä on maailman juonikkain poni.

Elsan mielestä maalla asumisessa hauskinta on se, että silloin voi pitää eläimiä. Niin talossa kuin tallissakin on jo monta asukasta, ja lisää perheenjäseniä on tulossa! Itsepäinen Eppu vain aiheuttaa alinomaa huolta: tuleekohan siitä ikinä kilttiä ratsuponia? Onneksi Elsa saa Soilelta apua ja opetusta. Sitä paitsi Eppu osaa olla myös hyvin viisas ja suloinen, minkä se myös osoittaa uusille tallikavereilleen ja koko perheelle.

Lempeästi realistinen ponisarja supersuosituksen Sintun tekijöiltä jatkuu uudella tarinalla. Elsan ja Eppu-ponin kodista maalla kertovat myös sarjan aikaisemmin ilmestyneet osat *Eppu etsii kotia* ja *Eppu tulee taloon*.

Kannen kuvat: Margareta Nordqvist
ISBN 978-951-31-7561-0 • L 84.2 • www.tammi.fi